

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21806/2024
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., Град Лесковац, коју заступа Игор Прокоповић, адвокат из ..., против тужене „Електромрежа Србије“ Београд, коју заступа Србољуб Стефановић, адвокат из ..., ради накнаде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2750/23 од 17.07.2024. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2750/23 од 17.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2750/23 од 17.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 12030/20 од 31.03.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба тужиле у делу тужбеног захтева којим је захтевала да се утврди постојање права стварне службености на послужном добру које је у својини тужиле – кп. .. – лн. бр. .. КО ..., а у корист тужене као власника повласног добра, повучена. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде за успостављену законску стварну службеност преласка далековода јачине 400кв број 460 ТС Ниш 2 – ТС Лесковац 2 који је у власништву тужене, на кп. бр. .. уписане у лист непокретности број .. КО ..., која је у власништву тужиле у површини од 1126м² у мерама и границама ближе наведеним у изреци пресуде исплати новчани износ од 16.890,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 31.03.2023. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова спора исплати износ од 92.715,60 динара, а у случају доцње са плаћањем обавезана је да на износ трошкова поступка исплати законску затезну камату почев од дана извршности до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, део тужбеног захтева тужиле којим је на досуђени износ трошкова парничног поступка из става трећег изреке пресуде захтевала исплату законске затезне камате за случај доцње у исплати за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде одбијен је као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2750/23 од 17.07.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене а пресуда Основног суда у Лесковцу П 12030/20 од 31.03.2023. године потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада успостављања службености због постављања водова далековода и умањење вредности парцеле. Одлука нижестепених судова донета је у складу са раније заузетим ставом од стране Врховног касационог суда у оваквим и сличним случајевима у којима је оцењено и у којем периоду то право застарева. Указивање ревидента на другачије одлуке судова о истим правним питањима није од утицаја јер одлука о споровима са тужбеним захтевом као у овој парници зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради накнаде поднета је 24.12.2020. године, а вредност предмета спора је 16.890,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић